

HER ŞEYE İNAT

Mikail DURHAT

MERGEN YAYINLARI
Caddebostan Mahallesi, Bağdat Caddesi,
Ogün Sokak, Şan Apartmanı,
No: 1, Kat: 1, Daire: 14 Kadıköy/İSTANBUL
Tel: (538) 0235806
<http://www.mergenyayinlari.com>
mergenyayinlari@gmail.com

Sertifika No: 71289

Mergen Roman: 003

HER ŞEYE İNAT

Mikail DURHAT

Yayına Hazırlayan
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

Kapak Tasarımı
Ayşe ÇOBAN

BİRİNCİ BASKI: Eylül, 2023

ISBN 978-625-99346-4-8

Baskı ve Cilt:
Repar Tasarım Matbaa Ve Reklamcılık Ticaret Limited Şirketi
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler/İSTANBUL

Sertifika No: 40675

© MİKAIL DURHAT, 2023

© MERGEN YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın ve
yayınevinin yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

HER ŞEYE İNAT

MİKAİL DURHAT

Mergen Yayınları

Mikail DURHAT

Samsun’da Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak görev yapan yazarımız, daha önce Sinop ve Trabzon’da çalıştı. 1987 yılında Samsun’da doğdu. İlk ve ortaokulu Yakakent’te, liseyi Bafra’da okudu. Süleyman Demirel Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı, Atatürk Üniversitesinde Sosyoloji bölümünü bitirdi. İlk romanı olan Her Şeye İnat 2021 yılında yayınlandı. Şiir ve hikâyeleri de olan yazarımız aynı zamanda tiyatroyla da ilgilenmiş, birçok oyununu sahneleyerek yönetmenliğini yapmıştır.

Instagram: mikaildurhat

Facebook: mikaildurhat

E mail: mikail-durhat@hotmail.com

**Sonsuza dek, her zerremde
yaşayacak olan canım oğlum
Ömer Asaf'a...**

Önce sen sustun, sonra ben
Ve sonra da tüm şehir...
Sessizliğe büründü sokağın katil ışıkları.
Hırsız kaldırımlar gibi uzadı gece.
Anlayacağım, yaşayan ne varsa
Birer birer karanlığa gömüldü bu sessiz şehirde.
Uzakta ama çok uzakta,
Puslu farlarıyla karanlığı delmeye çalışan
Birkaç araba seçti gözlerim.
Düşman gibilerdi.
Öyle ya! O saatten itibaren düşmandım
Sesi ve ışığı olan her şeye.
Duymadım hiçbir ses
Ve sonra kulaklarımda da battı güneş.
O gün bugündür kendi karanlığımı seyrediyor,
Hatırladığım gülüşünle aydınlanıyor
Her saniye, yanaklarıma kondurduğun
Sıcak öpücüklerini hissediyorum.
“Baba, baba, babaaaa” diye sesleniyordun ya!
Hani üçüncüsünü uzatarak...
İşte o zaman da yaşadığımın farkına varıyor
Ve bağlanıyorum hayata.

Şunu çok iyi biliyorum oğlum:
Unutmamam için yaşamam lazım.
Kavuşmamız için de sabretmek...
Teslim oldum zaten en başında.
Seni kucağıma aldığım ilk anı düşünüyorum da...
Dünyanın en güzel şiirini okuyor gibiydim
Ve sen de o şiirin güzel olan her bir mısraı.
Yedi yıl okudum seni

Şükrettim hep seni bana verene
Hal böyleyken küsmek olur mu?
Üzülüyorum, kahroluyorum evet.
Ağlaya ağlaya dökülüyor kelimelerim
Kolay değil!
Ama biliyorum; bu şiir bitmedi, bitmeyecek
Çünkü sen yaşadığım en güzel nisan
Gördüğüm en mükemmel insansın
Ve her zerremde sonsuza dek yaşayacaksın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Brandenburg Havalimanı, 17 Temmuz 2021

Taksiden indi. Yorgundu. Ayakta zor duruyordu. Son bir kuvvet, elindeki çantayı omzuna attı. Havalimanının giriş kapısına doğru yürümeye başladı. Akşam saatleriydi. Güneş me-saisini tamamlamış, gitmek için toparlanıyordu. Berlin’de en yüksek sıcaklık, bu ayda görülüyordu fakat hava rahatsız edecek seviyede değildi. Gerçi bu durum, şu an onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Yürümeye devam etti. O kadar dalgındı ki öylece güvenlik kapısından geçmeye çalıştı. Kapı güvenliğinin ikazıyla irkilerek kendine geldi. Çantasını, kemerini ve cebindeki metal eşyaları çıkarıp plastik kutunun içine koydu. X-ray’den geçtikten sonra eşyalarını alarak içeriye girdi.

En son, 2017 yılında, Schönefeld Havalimanı’ndan uçuş yapmıştı. Yapımı on dört yıl süren ve dokuz yıl gecikmeyle, geçen yıl ekim ayında hizmete giren Brandenburg Havalimanı’na ise bugün ikinci kez ayak basıyordu. Neden burada olduğunu dair hiçbir fikri yoktu. Öğleden sonra, eskiye dair bir anısını tazelemek için gittiği Brandenburg Kapısı’nda; geçirdiği birkaç saatin ardından, bindiği taksiye rota olarak havalimanını göstermişti.

Havalimanı çok kalabalıktı. Gelenler, gidenler, koşanlar; duranlar, oturanlar... Kendisini, bu insan kalabalığının içine bıraktı. İçinde bulunduğu yalnızlık bugün daha da acı veriyordu ona. Üzerine doğru gelen insan seline aldırmadan yavaşça yürüdü ve attığı birkaç adımın ardından olduğu yerde

durdu. Omzundaki çantayı yere bıraktı. Sabah uçaktan iner inmez çıkış yazısı dışında hiçbir şeye dikkat etmemiş, içine sığmayan bir heyecanla yabancıyı olduğu bu koridorlardan koşarak geçmişti. Yalova'dan İstanbul'a; İstanbul'dan Berlin'e süren bu heyecan, şimdi yerini suskunluğa bırakmıştı. Dikildiği koridor, sabahtan akşama tavırları yüz seksen derece değişen bu adamın tek şahidiydi. Gözlerini etrafta gezdirdi. Bir şey arıyordu. Aradığını bulmuş olacak, çantasını tekrar yerden alarak omzuna attı. Merdivenlere doğru yöneldi. Merdivenlerin sol tarafında bulunan yazı dikkatini çekti. *“Wenn ich sagen soll, was mir neben dem Frieden das Wichtigste sei, dann lautet meine Antwort: Freiheit.”* (Benim için barıştan başka en önemli şeyin ne olduğunu söylemem istense cevabım şu olur: Özgürlük). Almanya'nın eski Başkanlarından sosyal demokrat Willy Brandt'e ait bu sözü okuduktan sonra başını “hayır” anlamında iki yana çevirdi. “Birlikte uçabileceğin bir gökyüzü yoksa kanatlarının olmasının ne anlamı var!” diye mırıldanarak üst kata çıktı. Şimdi lavabodaydı. Aynaya baktı. Yüzündeki yorgunluğu yıkayarak silmeye çalıştı. Kurulanırken aynaya tekrar baktı. “Ya işte Yağız Bey, buraya kadarmış! Söyle bakalım şimdi ne yapacaksın? Kanın da canın da artık çok uzakta. Kaldın mı şimdi tek başına?” Elini yumruk yapıp öfkeyle havaya kaldırdı: “Her şeyin suçlusunu sensin anladın mı?” İçeri girip çıkanlar olmasaydı, çoğu filmin klişe sahnelerinde olduğu gibi yumruk aynaya inecekti. Kendine yakıştıramadığı bu hâlden bir an önce sıyrılması gerektiğini düşünerek toparlandı.

Lavabodan çıktı. Ne yapacağını bilmiyordu. İstedığı tek şey arınmaktı. Geldiği yoldan geri döndü. Merdivenlerden indi. Az önce okuduğu yazı şimdi sağ tarafında kalmıştı. Tekrar okudu. Willy Brandt hakkındaki bilgisi kulak dolgunluğundan ibaretti. Cebinden telefonunu çıkardı ve araştırdı. Arama sonuçlarında Brandt'le ilgili iki şey dikkatini çekmişti: Birincisi, 1971'de Nobel ödülünü alması, ikincisi ise Almanya-Polonya ilişkilerinde yeni bir başlangıç yapmak üzere gittiği Polonya'da, Varşova Gettosu'ndakilerin Nazilere başkaldırısını sembolize eden anıtın önünde diz çökerek Polonyalılardan af dilemesiydi. Almanlar Polonya'yı işgal ettiklerinde üç milyon Yahudi, beş buçuk milyon Polonyalıyı katletmişti. Onun, kendi halkının işlemiş olduğu bu insanlık suçunu yüklenerek af dilemesi Yağız'ı etkilemişti. Brandt'in afişteki resmine baktı. "Kolay kolay kimse yapmaz bunu!" dedi ve geniş koridorda yürümeye devam etti.

Bekleme alanına yaklaştığında, güneş çoktan gitmiş, görevi ay ve yıldızlar devralmıştı. Bu durum, karanlığın, uçak pistine bakan dev camları kendi rengine boyamasından anlaşılıyordu. İçeriye sadece pistin ve görevli araçların ışıkları yansıyor. Bekleme alanında bulunan siyah koltukların önünde durdu. Çantasını koltuğun sağ tarafına koydu ve oturdu. Kendisiyle birlikte aynı anda karşıdaki koltuğa oturan bir adam fark etti. Önemsemedi. Kalkış için hazırlanan uçağı izlerken karşıdaki adamla göz göze geldi. Aynı anda başlarıyla birbirlerini selamladılar. Sonra Yağız, başını önüne eğdi ve elindeki anahtarlıkla oynamaya başladı. İlk Brandt'in sözleri geldi

aklına, ardından bugün yaşadıkları. “Suçluyum!” dedi, hafif duyulur şekilde. Peşinden iki kez daha tekrarladı: “Suçluyum! Suçluyum!” Karşıdaki adamın kendisini duyup duymadığını merak etti ve kafasını kaldırdı. Tekrar göz göze geldiler. “Sen de duydun değil mi dediklerimi?” diye sordu karşıdaki adama. “Hatta her şeyi biliyorsun! Baksana gözünü bile ayırmıyorsun benden.” Aylardır polis tarafından aranan, kovalamacadan usanmasa da sonunda vicdanına yenik düşüp kendiliğinden teslim olan bir suçlu gibi cümlelerini sıralıyordu. “Ne olacaksa olsun artık!” diye geçirdi içinden ve karşıdaki adama her şeyi itiraf etmeye karar verdi. Onun yüzüne bakarak “Sadece suçlu olsam iyi!” dedi. “Katilim ben, katil! Annemin, babamın, aşkımin; hatta hayallerimin bile...” Hatıralarının ağırlığını daha fazla taşıyamadı. Yüzünü elleriyle gizledi. Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Biraz sonra kendine gelerek avuç içleriyle göz yaşlarını sildi. Burnunu çekerek hayıflandı: “Ağlamanın ne faydası var ki!” Bir dakika boyunca hiç konuşmadı. Konuşabileceğini hissettiği an karşıdaki adama döndü ve şöyle dedi: “Madem öyle, bir de benden duy. Her şeyi anlatacağım. Senden tek ricam, sadece beni dinlemen. Konuşmam bittiğinde ne dersen de. İstersen cezalandır beni.”

1.

Kendimi, beş altı yaşlarımda, buğusuna resimler çizdiğim macunlu ahşap pencerelerden hatırlıyorum. Penceremden bakınca, o eşsiz manzarasıyla Marmara’yı gördüğüm için; buğulu camı genelde gemilerle doldururdum. Liman olmadan ol-